

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: P. P.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Pavlem Hrtánkem, advokátem se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Pařížská č.p. 1218/7, PSČ 400 01, proti **žalované: České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem v Praze 5, ul. Křížová č. p.25, PSČ 225 08, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 8. 2014, č. j. „X“, o invalidním důchodu,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou, která byla podána v zákonem stanovené lhůtě, domáhal přezkoumání zákonnosti napadeného rozhodnutí žalované České správy sociálního zabezpečení ze dne 25. 8. 2014, č. j. „X“, o invalidním důchodu, kterým žalovaná zamítavě rozhodla ve věci žalobcových námitek proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 6. 2014, č. j. „X“, kterým mu s odkazem na ust. § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), zamítla žádost o přiznání invalidního důchodu. Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno s odůvodněním, že žalobci, ačkoliv byl posudkem o invaliditě vypracovaným žalovanou uznán ke dni 11. 2. 2011 invalidním pro invaliditu třetího stupně, nevznikl nárok na invalidní důchod, neboť nemá dosaženou potřebnou dobu pojištění.

Žalobce v žalobě uvedl, že s žalobou napadeným rozhodnutím nesouhlasí. Dle jeho tvrzení nevzala posudková komise v potaz všechny jeho zdravotní obtíže z minulosti. Ačkoliv měla k dispozici i lékařské nálezy např. z roku 1994, invalidním pro pokles pracovní

schopnosti o 70 % byl uznán až od roku 2014 a po jeho námitce a novém přezkoumání pak od roku 2011. Žalobce se však domnívá, že by mu měla být tato invalidita přiznána již od roku 2001, neboť zárodky nemoci komplikovaly jeho sociální začlenění od mládí. V posudku o invaliditě ze dne 4. 8. 2014 bylo přihlédnuto ke zdravotnické dokumentaci jeho ošetřující lékařky MUDr. V. D., dokumentaci psychologa PhDr. B., psychiatricky MUDr. O., MUDr. P. a MUDr. O., k záznamům primáře MUDr. K., psychologickému závěru MUDr. S. a sdělením, dopisům a komunikaci žalobce s poradenskými centry. Ostatní žalobcem nabízené důkazy, jež by doložily vznik jeho duševní poruchy k roku 2001, byly však odmítnuty. Např. z posudku MUDr. H. M. ze dne 4. 4. 2002, jenž byl vyžádán Obvodním soudem pro Prahu 10 z důvodu trestního stíhání žalobce, vyplývá, že jej psychická porucha omezuje na běžném životě a může mít vliv na jeho pracovní schopnost. Tento posudek ale posudková komise nevzala v potaz, ačkoliv na něj byla upozorňována. Z obdobného důvodu nebyl odveden ani k základní vojenské službě, neboť dle posudku Územní vojenské správy v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2001 již k tomuto roku trpěl poruchou osobnosti smíšenou s poruchou závislou a psychosomatickými projevy. Rovněž dokončení povinné školní docházky bylo pro žalobce komplikované vzhledem k tomu, že jej jeho onemocnění ovlivňovalo v sociální interakci s vrstevníky. Přesto, že se mu podařilo vyučit se v oboru obchodní provoz, bylo jeho zařazení do pracovního poměru obtížné, jelikož nebyl schopen vycházet s ostatními spolupracovníky. Na základě uvedených skutečností proto žalobce uzavřel, že rozhodnutí žalované bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu a navrhnul proto jeho zrušení a uložení žalované povinnost uhradit mu náklady řízení.

Žalovaná v písemném vyjádření k žalobě uvedla, že na základě žalobcových námitek přezkoumala prvoinstanční rozhodnutí ze dne 3. 6. 2014, č. j. „X“, jímž původně zamítla žalobcovu žádost o invalidní důchod. Své rozhodnutí odůvodnila tím, že žalobce nesplnil podmínky stanovené v ust. § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť nezískal pro nárok na přiznání tohoto důchodu potřebnou dobu pojištění stanovenou dle ust. § 40 odst. 1, 2 tohoto zákona. Žalovaná vycházela z posudku Okresní správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem ze dne 30. 4. 2014, kterým byla invalidita žalobce stanovena ke dni 7. 4. 2014. Pro nárok na invalidní důchod však žalobce v rozhodném období od 7. 4. 2004 do 6. 4. 2014 získal toliko 1 rok a 328 dnů pojištění. Po námitkách žalobce bylo novým posudkem vypracovaným pracovištěm žalované v Ústí nad Labem, oddělením lékařské služby ze dne 23. 7. 2014 zjištěno, že žalobce se stal invalidním již ke dni 11. 2. 2011, v rozhodném období od 11. 2. 2001 do 10. 2. 2011 ale rovněž podmínky dle ust. § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění nesplnil, když získal toliko 2 roky a 173 dnů pojištění namísto požadovaných pěti roků. Za daného skutkového stavu proto žalované nezbylo, než žádost o přiznání invalidního důchodu zamítnout. Protože je nicméně v daném řízení přiznání důchodové dávky podmíněno zdravotním stavem žalobce, navrhla v řízení před soudem vyhotovení nového zdravotního posudku žalobce, jenž by měl dostatečně a objektivně posoudit jeho zdravotní stav a rozhodnout o invaliditě. Z tohoto důvodu ponechala rozhodnutí o žalobě na úvaze soudu dle závěrů posudkové komise.

V replice k vyjádření žalované žalobce uvedl, že s jejím tvrzením nesouhlasí a zopakoval, že porucha osobnosti u něj byla patrná již od dětství a v průběhu života se zhoršovala až na třetí stupeň invalidity, kdy již k roku 2001 trpěl značnými zdravotními obtížemi. Invalidním by tedy měl být uznán k uvedenému roku. Doložil rovněž listiny, jež by měly prokázat jeho tvrzení o zdravotním stavu.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 27. 4. 2015 žalobce požadoval vyhovění žalobě s poukazem na svůj nepříznivý zdravotní stav. Uvedl, že pro posouzení žaloby má velký význam rovněž lékařská dokumentace vedená jeho obvodní lékařskou MUDr. D. a psychiatrickou MUDr. O. Navrhnul, aby si soud od těchto lékařek vyžádal kompletní zdravotnickou dokumentaci, včetně lékařských zpráv archivovaných u Vojenského ústředního archivu, a poskytl ji k vyhodnocení Posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze v rámci vypracování revizního posudku, když zároveň kategoricky odmítl závěry posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem ze dne 2. 2. 2015, ježž soud nechal vypracovat, a v němž komise dospěla k závěru, že v případě žalobce činí pokles jeho pracovní schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně 70 %, přičemž vznik invalidity třetího stupně je vázán ke dni 11. 2. 2011. K podpoře svých tvrzení předložil listiny z trestního řízení, které proti němu bylo vedeno Obvodním soudem pro Prahu 10 pod sp. zn. 44 T 17/2002 a Okresním soudem v Ústí nad Labem pod sp. zn. 1 T 101/2005, ze kterých má vyplývat závěr o jeho duševním stavu již k roku 2001.

Pověřená pracovnice žalované při tomtéž ústním jednání před soudem setrvala na svém původním vyjádření k žalobě, a přestože k závěrům posudku posudkové komise ze dne 2. 2. 2015 neměla žádných výhrad, respektovala návrh žalobce na nové přezkoumání jeho zdravotního stavu jinou posudkovou komisí, včetně Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 30. 11. 2015, jehož se žalovaná nezúčastnila, když soudu zaslala omluvu s tím, že má být jednáno v její nepřítomnosti, žalobce uvedl, že opětovně nesouhlasí se závěry revizního znaleckého posudku ze dne 2. 9. 2015, který soud nechal vypracovat k žádosti žalobce, a to pokud se jedná o datum vzniku invalidy, neboť Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze stanovila toto datum opět ke dni 11. 2. 2011. Navrhnul proto posouzení svého zdravotního stavu jinou posudkovou komisí nebo nezávislým znalcem. Závěrem žalobce uvedl, že setrvává na svém návrhu, aby mu byla invalidita přiznána zpětně k roku 2001. Tento náhled na posudek ze dne 2. 9. 2015 ostatně žalobce již soudu písemně sdělil v e-mailovém podání ze dne 29. 9. 2015.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí dílu prvního hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu a provedeném ústním jednání dospěl soud k rozhodnutí, že žalovaná při svém rozhodování o žalobcových námitkách nepochybila a že žaloba není tudíž důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu soud zjistil, že prvoinstanční rozhodnutí bylo vydáno na základě posudkové lékařky pověřené vypracováním posudku pro Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, která při zjišťovací lékařské prohlídce dne 30. 4. 2014 posoudila zdravotní stav žalobce a dospěla k závěru, že u žalobce je dán dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že jeho rozhodující příčinou s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 7, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 70 %, s tím, že procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ust. § 3 a § 4 citované vyhlášky nemění. Na základě tohoto posudku pak žalovaná vydala dne 3. 6. 2014 výše citované prvoinstanční rozhodnutí, jímž byla žalobci zamítnuta žádost o invalidní důchod s odůvodněním, že se sice stal invalidním ke dni 7. 4. 2014, nesplnil však další podmínku stanovenou ust. § 38 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, když nezískal potřebnou dobu pojištění pro nárok na přiznání invalidního důchodu. Tato doba je vymezena v ust. § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění a činí pro pojištěnce ve věku nad 28 let pět roků, přičemž se zjišťuje z posledních deseti roků před vznikem invalidity. Žalobce v rozhodném období, tj. v době od 7. 4. 2004 do 6. 4. 2014 získal pouze 1 rok a 328 dnů pojištění. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, v nichž uvedl, že se se zdravotními problémy potýká již od dětství. Protože jeho rodina nefungovala tak, jak by měla, byl vychováván prarodiči a nebylo mu proto známo, že mohl o invalidní důchod požádat dříve. Žádal tedy o přehodnocení rozhodnutí prvoinstančního rozhodnutí a přiznání důchodu.

Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalovaná si v rámci řízení o námitkách vyhotovila nový posudek o invaliditě ze dne 4. 8. 2014, který vypracovala příslušná posudková lékařka Lékařské posudkové služby ČSSZ, pracoviště Ústí nad Labem. Tato posudková lékařka opětovně posoudila zdravotní stav žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a dospěla k závěru, že u žalobce je rozhodující příčinou jeho dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles jeho pracovní schopnosti zdravotní postižení uvedené v kapitole V., položce 7, písm. c) přílohy k vyhl. č. 359/2009 Sb., pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 70 %, s tím, že datum vzniku invalidity bylo stanoveno k 11. 2. 2011. Nicméně žalovaná přes tento posudkový závěr v žalobou napadeném rozhodnutí opětovně dospěla k závěru, že žalobcově žádosti o invalidní důchod nelze vyhovět, jelikož ten nemá dosaženou potřebnou dobu pojištění, a proto námitky žalobce zamítla a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila.

Podle ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %. V souladu s odstavcem 2 citovaného ustanovení jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně a nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.

Dle ust. § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění se pracovní schopností rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. V souladu s odstavcem 4 citovaného ustanovení

se při určování poklesu pracovní schopnosti vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

V odstavci 5 citovaného ustanovení je dále stanoveno, že za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí. V souladu s odstavcem 6 citovaného ustanovení se za stabilizovaný zdravotní stav považuje takový zdravotní stav, který se ustálil na úrovni, která umožňuje pojištěnci vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti; udržení stabilizace zdravotního stavu může být přitom podmíněno dodržováním určité léčby nebo pracovních omezení. Dle odstavce 7 je pojištěnec adaptován na své zdravotní postižení, jestliže nabyl, popřípadě znovu nabyl schopností a dovedností, které mu spolu se zachovanými tělesnými, smyslovými a duševními schopnostmi umožňují vykonávat výdělečnou činnost bez zhoršení zdravotního stavu vlivem takové činnosti.

Procentní míra poklesu pracovní schopnosti se vždy určuje v celých číslech s tím, že procentní míry poklesu pracovní schopnosti podle druhů zdravotního postižení jsou uvedeny v příloze k vyhlášce č. 359/2009 Sb., kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity.

V projednávané věci tedy bylo rozhodnuto prvoinstančním rozhodnutím o zamítnutí žalobcovy žádosti o invalidní důchod žalobci, které následně potvrdila žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím, a to s odůvodněním, že sice u žalobce byl zjištěn dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, v jehož důsledku mu poklesla míra pracovní schopnosti o celkových 70 %, ovšem žalobce současně nezískal potřebnou dobu pojištění.

Jedním z předpokladů pro vznik nároku na invalidní důchod je tedy existence invalidity pojištěnce ve smyslu ust. § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jak vyplývá z ust. § 38 téhož zákona. Bylo proto třeba zjistit, zda žalobce splňoval ke dni vydání napadeného rozhodnutí, podmínky invalidity, tj. zda u něj nastal pokles pracovní schopnosti nejméně o 35 %. Pokud by žalobce byl shledán invalidní v určitém stupni, poté by bylo namíste zjistit, zda žalobce zároveň dosáhl potřebné doby pojištění, jinak zjišťování dosažení doby pojištění bez současného splnění podmínky invalidity v určitém stupni ztrácí na významu.

Již výše bylo zmíněno, že napadené rozhodnutí bylo odůvodněno závěrem posudkové lékařky České správy sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem, která učinila závěr o poklesu pracovní schopnosti žalobce včetně data, kdy k této skutečnosti došlo. Soud se s tímto závěrem lékařky nespokojil, a protože nemá odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity především závisí, vyžádal si proto v rámci předmětného soudního řízení v intencích ust. § 52 odst. 1 v návaznosti na ust. § 77 s. ř. s. odborný posudek od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem (dále jen „komise“), která je v těchto věcech dle § 4 odst. 2 zák. č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, povolána k posouzení zdravotního stavu žalobce. Tato komise nově posoudila celkový stav

žalobce, dále také posoudila pokles jeho pracovní schopnosti a také datum vzniku jeho případné invalidity.

Z obsahu posudkové dokumentace vypracované dotyčnou komisí soud zjistil, že komise jednala v řádném složení, posudek byl vypracován po studiu a zhodnocení zdravotního stavu žalobce na základě předložené lékařské dokumentace a odborných lékařských nálezů dne 2. 2. 2015. Žalobce byl jednání komise přítomen a přímo při jednání komise byl vyšetřen odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské nálezy a zprávy měla komise k dispozici. Na základě posouzení obvodní zdravotní dokumentace, posudkového spisu Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, lékařských zpráv, znaleckých posudků a zpráv o psychologickém a psychiatrickém vyšetření (nález MUDr. D. ze dne 16. 4. 2014, psychologické vyšetření PhDr. O. ze dne 4. 4. 1989, zpráv MUDr. K. ze dne 30. 6. 1994 a ze dne 31. 1. 1995, znalecký posudek MUDr. M. ze dne 7. 4. 2002, znalecký posudek MUDr. S. z roku 2004, znalecký posudek MUDr. Z. z roku 2007, psychiatrický nález MUDr. K. ze dne 21. 4. 2010, zpráva PhDr. S. F., Ph.D. ze dne 31. 8. 2010, psychiatrické vyšetření MUDr. P. ze dne 15. 12. 2012, psychologické vyšetření PhDr. B. ze dne 19. 2. 2014, psychiatrické vyšetření MUDr. O. ze dne 7. 4. 2014, psychiatrický nález MUDr. O. ze dne 28. 7. 2014) a listin předložených žalobcem (potvrzení MUDr. H. M., znalecký posudek MUDr. H. M. ze dne 7. 4. 2002, potvrzení Střediska výchovné péče Děčín ze dne 12. 9. 2014, potvrzení Vojenského ústředního archivu Olomouc ze dne 18. 8. 2014, osobní list důchodového pojištění ČSSZ ze dne 15. 8. 2014), pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalobce byl invalidní, když míra poklesu pracovní schopnosti byla stanovena na 70 %, přičemž tato míra se dále nemění. Vznik invalidity třetího stupně byl určen dnem 11. 2. 2011.

Komise konstatovala, že u žalobce se jednalo k datu vydání napadeného rozhodnutí o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav s tím, že rozhodující příčinou tohoto stavu s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je smíšená porucha osobnosti s převažujícími paranooidními, dissociálními a narcistickými sklony, s emoční deprivací, t. č. porucha osobnosti dlouhodobě dekompenzovaná. Porucha osobnosti je sice stav vrozený, u žalobce byl však nejprve v roce 1994 zjištěn disharmonický vývoj osobnosti, lehká porucha osobnosti byla zjištěna až v roce 2001. Ještě v roce 2010 nebyla porucha žalobce hodnocena jako těžká, nenarušovala tak jeho pracovní schopnosti. Ke zhoršení stavu došlo až v následující době, lékaři je datován až k únoru 2011. Posudková komise se proto ztotožnila se stanovením data vzniku invalidity na den 11. 2. 2011, neboť k tomuto datu je v posudkové dokumentaci obsaženo velké množství písemností předložených žalobcem, ze kterých je jeho duševní stav dobře patrný a je zejména dobře charakterizován v nálezu MUDr. O. ze dne 28. 7. 2014. Na základě uvedených skutečností komise uzavřela, že porucha osobnosti žalobce je dlouhodobě dekompenzovaná, což má za následek pokles pracovní schopnosti žalobce.

V důsledku námitek žalobce zaslaných soudu písemně a přednesených rovněž při ústním jednání dne 27. 4. 2015 ohledně nesprávného vyhodnocení, resp. opomenutí zhodnocení některých listin předložených žalobcem Posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, požádal soud o vypracování srovnávacího posudku Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze za případné osobní účasti žalobce a za účasti příslušného odborného lékaře za účelem určení, ke kterému datu lze stanovit vznik jeho invalidity.

Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze k žádosti soudu tedy vypracovala srovnávací posudek ze dne 2. 9. 2015, a to za účasti odborné lékařky z oboru psychiatrie. Žalobce byl opět jednání komise osobně přítomen a byl vyšetřen odbornou lékařkou z oboru psychiatrie. Dále je z posudkové dokumentace patrné, jaké lékařské zprávy a nálezy měla komise k dispozici. Na základě posouzení spisové dokumentace poskytnuté soudem i osobně předložené žalobcem (zejména potvrzení Mgr. I. L. ze Střediska výchovné péče ze dne 12. 9. 2014, podání z archivu Ústecké polikliniky, potvrzení MUDr. S. ze dne 25. 11. 2014, zdravotnická dokumentace praktické lékařky MUDr. D., psychologické vyšetření dr. K. ze dne 17. 9. 1985, psychologické vyšetření PhDr. O., zprávy MUDr. K. z hospitalizace na oddělení dětské psychiatrie z let 1994 až 1995, znalecký posudek MUDr. M. ze dne 7. 4. 2002, psychiatrický nález MUDr. K. ze dne 21. 4. 2010, psychiatrické vyšetření MUDr. P. ze dne 15. 12. 2012 a MUDr. O. ze dne 7. 4. 2014 a ze dne 28. 7. 2014, psychologické vyšetření PhDr. B. ze dne 19. 2. 2014), včetně spisů ČSSZ a Posudkové komise MPSV v Ústí nad Labem, pak komise dospěla k závěru, že k datu napadeného rozhodnutí se u posuzovaného jednalo o invaliditu třetího stupně s datem vzniku 11. 2. 2011.

Tato komise, tj. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, přitom shodně jako předchozí komise, tj. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem, procentní míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti hodnotila dle přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb., a to dle kapitoly V., položky 7, písm. c), a to ve výši 70 %. Komise v této souvislosti výslovně uvedla, že se jedná o postižení těžké, stav již imponoval jako psychotický. Za této situace je prognóza zcela nepříznivá a zlepšení nelze očekávat. Porucha je trvalého charakteru a není léčbou zásadněji ovlivnitelná. Pro daný případ má pak zásadní význam, že komise ke stanovení data vzniku invalidity u žalobce vzhledem k jeho námitkám výslovně shrnula, že dle lékařských nálezů v roce 1994 byl při hospitalizaci u žalobce diagnostikován disharmonický vývoj osobnosti. Následně pak byla konstatována porucha vývoje osobnosti. Od začátku svého produktivního věku byl žalobce dle komise schopen vykonávat zaměstnání s tím, že v této době byla jeho porucha kompenzovaná. Komise dále uvedla, že porucha se během života vlivem různých životních událostí mohla dekompenzovat, přičemž tato dekompenzace byla s maximálním zohledněním všech okolností konstatována od února 2011. Dle komise pro dřívější datum vzniku invalidity ve spisové dokumentaci nebyl shledán podklad.

Soud uvádí, že se ztotožnil s posudkovými závěry Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Ústí nad Labem i Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Praze, když za daného stavu věci neshledal potřebu, aby bylo provedeno další dokazování v podobě vypracování dalšího revizního posudku jinou posudkovou komisí, případně v podobě znaleckého zkoumání zdravotního stavu žalobce, jak jím bylo navrhováno, a proto soud v intencích ust. § 52 s. ř. s. žalobcův návrh v tomto směru zamítl pro nadbytečnost. Nadbytečné další dokazování soud shledává ve skutečnosti, že oba dva zdravotní posudky, které soud nechal vypracovat pro účely soudního řízení, jednoznačně stanovily datum vzniku invalidity u žalobce k 11. 2. 2011, což bylo konstatováno i žalovanou v žalobou napadeném rozhodnutí. Oba zdravotní posudky soud přitom vzhledem k jejich obsahům a závěrům hodnotí jako úplné a objektivní, přičemž soud neshledal, že by se obě komise žalobcovým případem zabývaly povrchně a formalisticky, jak namítal žalobce. Námitky žalobce v tomto směru soud proto vyhodnotil jako neopodstatněné. Závěr soudu o tom, že v daném případě již nebylo zapotřebí provádět nějaké další dokazování, přitom koresponduje ustálené judikatuře správních soudů včetně Nejvyššího správního soudu (viz např. jeho rozsudky ze dne

25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003-50, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 150/2004 a také na www.nssoud.cz, nebo ze dne 28. 8. 2003 č. j. 5 Ads 22/2003-48 či ze dne 12. 3. 2009, č. j. 3 Ads 143/2008-92, které jsou rovněž dostupné na www.nssoud.cz.

Vzhledem k tomu, že měl soud u žalobce za prokázaný vznik invalidity třetího stupně ke dni 11. 2. 2011, posuzoval, zda pro rozhodnutí o přiznání invalidního důchodu byla rovněž splněna podmínka potřebné doby pojištění, jak vyplývá z ust. § 40 zákona o důchodovém pojištění.

Podle ust. § 40 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod činí u pojištěnce ve věku nad 28 let, což je případ i žalobce, 5 roků.

Podle ust. § 40 odst. 2 téhož zákona se potřebná doba pojištění pro nárok na invalidní důchod zjišťuje z období před vznikem invalidity. Jelikož žalobce je pojištěncem nad 28 let, tak z posledních 10 let před vznikem jeho invalidity.

Pro rozhodnutí významná je i úprava zakotvená v ust. § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění ve znění v době rozhodné, podle které platí, že osoby vedené v evidenci Úřadu práce České republiky - krajské pobočky, popřípadě pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „krajská pobočka Úřadu práce“) jako uchazeči o zaměstnání po dobu, po kterou jim náleží podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, a v rozsahu nejvýše 3 let též po dobu, po kterou jim tato podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáleží, s tím, že tato doba 3 let se zjišťuje zpětně ode dne vzniku nároku na důchod, doba, po kterou podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci nenáležela před dosažením věku 55 let, se do ní započítává v rozsahu nejvýše 1 roku.

Protože žalobce dosud nedosáhl věku 55 let, byla mu doba jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání u Úřadu práce České republiky, za níž mu nenáležela podpora v nezaměstnanosti nebo podpora při rekvalifikaci, započtena pouze v rozsahu 1 roku. V rozhodném období 10 let před vznikem invalidity, tj. od 11. 2. 2001 do 10. 2. 2011, získal dle tvrzení žalované toliko 2 roky a 173 dnů pojištění namísto požadovaných 5 roků, přičemž žalobce tuto skutečnost v řízení ani nikterak nerozporoval. Z uvedeného důvodu proto nedošlo ke splnění obou kumulativních podmínek vzniku nároku na invalidní důchod (vzniku invalidity a dosažení potřebné doby pojištění).

S ohledem na shora uvedené skutečnosti tedy soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalované náhrada nákladů řízení nepřísluší.

Pro úplnost soud směrem k žalobci poznamenává, že žalobce má možnost získat potřebnou dobu pojištění výkonem pracovní činnosti zakládající mu účast na důchodovém pojištění, tedy ve smyslu podmínek získání potřebné doby pojištění zakotvené v ust. § 40 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Aktuální stav ohledně chybějící potřebné doby pojištění by žalobci měla sdělit k jeho dotazu příslušná okresní správa sociálního zabezpečení, tedy Okresní správa sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, včetně nastínění případně jiných reálných postupů žalobce, vedoucích k případnému dosažení potřebné doby pojištění pro získání nároku na výplatu invalidního důchodu, když u něj byla prokazatelně zjištěna invalidita třetího stupně.

O přiznání odměny právnímu zástupci žalobce za zastupování žalobce v soudním řízení soud rozhodne samostatným usnesením neprodleně poté, co obdrží od právního zástupce vyúčtování vzniklých nákladů.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. listopadu 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová